

Predstavme si teraz aspoň troch lotrov, ktorých poznáme. Čo by ste im povedali, keby ste mali odvahu a možnosti? Niektorí by začali kričať a vyčítať, iní zasa by sa snažili dobrým slovom napomenúť a pohnúť k obráteniu a iní by len mávli rukou, že aj tak je to zbytočné.

No žiadne dobré slovo nie je zbytočné, keď ho vyslovíme v prospech druhého človeka.

Aj Ježišova doba mala svojich lotrov a neboli to len tí z Kalvárie, alebo zloději, klamári podvodníci a vrahovia, ale najmä politický kolaboranti – ako herodiáni, či mýtnici, ktorých ľudia nenávideli najviac a dávali ich na roveň prostitútkam, pretože okrem porušovania zákona okrádali aj svojich vlastných, keď vyberali mýto – dane (tie dodnes nemáme radi), čím zrádzali svoj národ. Nik nemal pre nich milé slovo, a to platilo aj o Zachejovi. Lenže Ježiš sa zachoval k Zachejovi úplne ináč – milým slovom, návštevou, pokojnou cestou ho priviedol k rozhodnutiu zanechať všetky zlé a egoistické cesty, nahradiť spôsobené škody a byť lepším.

My sa voči niektorým ľuďom správame rovnako. Odmietame ich, ako nenapraviteľných zločincov, alebo zaháľáčov, ktorý sami nemajú ochotu nič dobré spraviť a už vôbec nie sa zmeniť. Vychádzame pritom zväčša z nejakej jednej, či viacerých negatívnych skúseností, podľa ktorých usudzujeme, že u všetkých platí jedno a to isté: KEĎ RAZ PADOL, VIAC SA NEPOZBIERA A NEVSTANE. A následne sa nám to potvrdí, lebo človek bez podpory nemá šancu vrátiť sa späť.

Inokedy zasa máme ochotu pomôcť, ale robíme to z akéhosi pocitu nadradenosti, že sme niečo viac, pretože my sme do ničoho nepadli, v ničom sme sa voči Bohu neprehrešili, preto len na nás záleží, či ten človek vstane, alebo nie. My sme spasitelia biednych. No pritom môžem Boha urážať rovnako veľkými hriechmi, o ktorých sa však nevie. Preto pri posudzovaní úpadku druhého treba najskôr sledovať svoje pády, až tak kritizovať. No nie je isté, či to ešte bude oprávnené.

Mali by sme byť príkladom pre druhých, nebáť sa zastaviť pri nich, porozprávať sa ako so seberovnými. Takýto postoj v nich zachová väčšie znamenie, než akékoľvek kritizovanie dohováranie a ohováranie. Tento postoj sa totiž zakladá na úcte ku každému človekovi, rovnako, ako to praktizoval Kristus.

Niekedy je ťažké dohovárať druhým, najmä keď o to nestoja. Ale netreba mlčať. Vtedy možno použiť aj tvrdšie prostriedky – basa, aby človekom zalomcovali, nech sa spamätá a žije poriadny život na radosť svojho okolia.

Ioan Grescu vyrastal bez otca, ktorého zabila rumunská tajná polícia. Matka naň nemala veľký vplyv, preto z chlapca vyrástol chuligán, ktorého sa bála polovica Bukurešti. Mal dobrú bandu, ktorá vykrádala drobné obchodíky, turistov i trhovníkov. Nik naň nemal dobré srdce. Dostal sa do basy, kde tiež riadil väzenský čierny trh. Nemal chuť zmeniť sa, nebolo pre koho. No jedna osoba sa nakoniec našla. Keď ho prepustili z väzenia pri prvom vykradnutom obchode stretol mladú predavačku, ktorá sa ho nebála. Urobila všetko, čo povedal, no povedala jedinú poznámku: Škoda takého pekného chalana. Od tej chvíle nemal pokoj. Raz na ňu počkal a po robote, na jej preľaknutie, sa spýtal ako to myslela. Ona mu to všetko zopakovala a milo sa usmiala. Nasledovali ďalšie stretnutia, ktoré prerástli do vzťahu.....postupne opustil bandu i mesto a so svojou kamoškou začal nový život dobráka v Brašove.

Bratia a sestry, nik z nás nie je dokonalý. Preto ak chceme trochu podrástť, neukazujme na chyby, ale sa ich snažme dobrou radou a ochotnou pomocou odstraňovať . Amen.